

GENADELOOS

Als liefde je breekt

LIS LUCASSEN

roman

GENADELOOS

Lis Lucassen

Genadeloos

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voor Tamara en Suzanne,
dank voor alle bemoedigende woorden tijdens dit proces!

ISBN 9789401915311

ISBN e-book 9789401915328

NUR 340

© 2019 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

Vormgeving binnenwerk Andries Mol, studio-mol.com

www.lislucassen.nl

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

1

Onrustig wiebel ik met mijn voet, mijn blik strak gericht op een van de twee deuren die uitkomen op de wachtruimte. Het papier in mijn handen is inmiddels verfrommeld aan de randen en misschien zou ik het moeten neerleggen, maar het is nog zo ongeveer mijn enige houvast, dus verkreukelt het met de seconde meer in mijn zweterige handpalmen.

Een deur gaat open.

Niet de goede deur. Niet mijn deur. Niet de deur waar ik een uur geleden volkomen verdwaasd uit ben gelopen. Verdwaasd en dakloos, als ik de man van het Housing Office moet geloven.

Ik kijk op naar de persoon die uit deur nummer twee komt en sla direct mijn blik neer. Oké dan... Kijk toch weer op, stiekem en bijna schuldig, want de jongen, de man die zojuist uit het kamertje van de Student Counseling is gestapt, is adembenemend mooi. Het papier in mijn handen kraakt doordat ik er nog steviger in knijp en het geluid lijkt door de stille wachtkamer te denderen, zo hard dat meneer Ongelooflijk Knap mijn kant op kijkt. Hij heeft blond haar, kortgeschoren aan de zijkanten maar langer bovenop, een lok valt brutaal over zijn voorhoofd. Ontembaar. Lang, met brede schouders, verpakt in een simpel blauw shirt met het universiteitslogo van The Sharks erop en nummer 21, eronder een wijdvallende korte broek die tot net over zijn knieën komt, gespierde benen

en grote voeten gehuld in spierwitte Nike High Tops. 'Je weet wat ze zeggen over grote voeten,' klinkt de stem van Liesbeth in mijn hoofd. Ik voel een blos op mijn wangen kruipen en glimlach vriendelijk naar hem.

De blik die ik terugkrijg is minder vriendelijk. Vijandig zelfs. Zijn blauwe ogen staan hard als ijs en hij blijft me een moment uitdagend aankijken. Ik slik en herken die gevoel-loze blik iets te goed. Snel wend ik mijn hoofd af en hoor hoe hij na een korte aarzeling met stevige passen langs me heen de wachtruimte uit loopt. Het is een geluk dat hij niet struikelt over mijn koffer, die ik nogal onhandig in het pad heb geparkeerd, zie ik nu.

Ik laat de adem die ik onbewust heb ingehouden, ontsnappen en laat het papier even los om met mijn ineens nog klammere handen langs mijn bovenbenen te wrijven. De spijkerbroek die ik draag, voelt ruw en verstikkend aan, en ik baal van mezelf dat ik niet toch gekozen heb voor wat luchtigere kleding. Het is half februari en heerlijk weer. Niet gek, aangezien we op een steenworp afstand van de Stille Oceaan zitten. Aan de andere kant: de jongen heeft zonet de temperatuur in de ruimte met zo'n tien graden laten zakken en het is een wonder dat er op dit moment geen ijskoude rillingen over mijn rug trekken.

Met een zucht laat ik me achterover zakken tegen de leuning van het plastic stoeltje, leg mijn achterhoofd tegen de muur en sluit mijn ogen. Denk weer aan het gesprek van een uur geleden met de vriendelijke man van het Housing Office, meneer Bowen, waarin hij me vertelde van de stomme fout die ze hadden gemaakt: de studentenkamer die mij was toegezegd, is per abuis ook aan een andere student verhuurd. Die student is er twee weken geleden ingetrokken en de rest van de kamers en woonruimtes die de organisatie beschikbaar heeft voor buitenlandse studenten zit vol. Het nieuwe

semester begint overmorgen en het ziet er niet naar uit dat er voor die tijd nog een andere kamer vrijkomt. Dat kon nog zeker wel een paar weken duren, wist de man uit ervaring. 'Er zijn altijd wel studenten die uitvallen,' vertrouwde hij me hoopvol toe, maar toen realiseerde hij zich dat dat misschien niet helemaal een passende reactie was en trok hij zijn gezicht weer in de plooi.

'En nu?' wist ik eruit te persen.

'Sja... ik vind het ontzettend vervelend. Ik heb al contact gezocht met de particuliere verhuurders met wie we samenwerken, maar die zaten ook helemaal vol. En daarbij worden die huren niet volledig gedekt door het uitwisselingsprogramma. Het kan zijn dat daar eerder een plek vrijkomt, maar dat betekent dan ook dat u zelf een hogere bijdrage in de kosten moet leveren.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Dat gaat 'm niet worden.' De wanhoop begon me inmiddels in de greep te krijgen en ik vroeg me af waarom ik in hemelsnaam niet twee weken eerder naar Caltech was afgereisd. Ja, dat wist ik heel goed: aangezien ik eerst een tijdje wilde rondreizen en via New York in iets meer dan twee weken naar Los Angeles ben gereden.

'Ik heb even voor u rondgebeld,' bekende hij toen ineens.

'En?' Mijn stem klonk te hoopvol en ook lichtelijk geïrriteerd, aangezien hij wat mij betrof met dit nieuws had kunnen beginnen.

'Waarschijnlijk is er wel een tijdelijke oplossing.'

Wat die tijdelijke oplossing precies inhoudt, vertelde Bowen er niet bij. Wel dat ik 'even' – ahum – moest plaatsnemen in de wachtkamer, tot hij me weer zou binnenroepen. Het 'even' duurt inmiddels ruim een uur en een kwartier, getuige de wijzers van de klok die precies tussen de twee deuren aan de muur hangt en waar ik direct op kijk als ik mijn ogen weer opendoet.

Ik zucht, draai en ga weer verzitten – mijn kont is inmiddels zo stijf als een van de surfplanken die ik gisteren nog probeerde te bestieren op het strand bij Santa Monica.

Net als ik besluit dat ik er genoeg van heb en al half overeind kom, stapt er een vrouw de wachtkamer binnen. Haar hoge hakken klikklakken over de goedkope tegelvloer en ze heeft haar blik strak op de deur gericht. Met vastberaden passen beent ze me voorbij, blijft voor ‘mijn’ deur staan, klopt kort en sluit dan haar hand om de deurkruk. Zonder te wachten op het ‘binnen’ dat je normaal gesproken verwacht na een klopje op een deur stapt ze de kamer in.

De deur valt dicht.

En ik zit hier nog steeds, mijn kans om nu naar binnen te gaan is vervlogen. Aan de andere kant: als de vrouw die zo lijkt te zijn weggelopen uit een of andere Hollywoodproductie straks weer naar buiten komt, ga ik naar binnen. Dat weet ik wel. En dan laat ik me niet meer afschepen door een of andere pennenlikker die me vagelijk belooft dat alles wel goed gaat komen.

Het papier in mijn hand kraakt vervaarlijk. Het is de toelatingsbrief die een paar maanden geleden op de mat viel. Net op het moment dat de bodem onder ons gezin werd weggeslagen.

Het duurt nog geen tien minuten of de vrouw stapt het kantoor van Bowen weer uit, gevolgd door de man himself. Ze lopen doelbewust op me af en ik voel opnieuw een paar helderblauwe ogen op me gericht.

‘Miss Meyers?’ De vrouw steekt haar hand uit; een perfecte manicure met nagels die in een zachtroze tint zijn gelakt. Of is het zalm? Een tere hand, die, als ik haar de mijne geef, verrassend krachtig blijkt te zijn. ‘Aangenaam kennis te maken. Ik ben Anne Hathaway.’

Ik frons en bekijk haar nog eens goed. Die naam...

‘Net als de actrice, inderdaad.’ Ze geeft me een vriendelijke knipoog en haalt een hand door haar blonde haren, die licht krullend op haar schouders vallen. ‘Don heeft me gebeld en verteld van je probleem.’

Mijn probleem? Ik onderdruk een verontwaardigd lachje. Don hier heeft mooi praten, aangezien het zijn probleem is dat er op dit moment een andere student in mijn kamer zit. Niet het mijne. Ja, dat is het geworden omdat ik nu dakloos ben.

‘En het geluk wil dat ik een kamer voor je heb,’ gaat mevrouw Hathaway onverstoorbaar verder. Als ze al iets van mijn irritatie verneemt, laat ze dat niet merken. Of ze doet zoals ze hier wel meer doet: alle ongemak met een grote glimlach onder het tapijt vegen.

Mijn oren spitsen zich als mijn brein haar met licht zuidelijk accent uitgesproken woorden heeft verwerkt. ‘Een kamer?’

Ze knikt en Don ook. Als een blij puppy. ‘Anne hier doceert binnen de faculteit Amerikaanse Literatuurwetenschappen en heeft onlangs een appartement gekocht net buiten de campus. Ze is zo genereus geweest om de ruimte ter beschikking te stellen.’ Don staat er zowat bij te stralen en ik moet bekennen: zijn enthousiasme werkt aanstekelijk. Een appartement net buiten de campus klinkt als een droom en natuurlijk vraag ik me direct af waar het addertje onder het gras zit. Hoe zit het met de huur, bijvoorbeeld? Ik stel de vraag en richt me tot Don, maar het is Anne die antwoord geeft.

‘Dat is allemaal met Don geregeld. Hij heeft me uitgelegd hoe het zit met het uitwisselingsprogramma. Wat leuk dat je ook uit Nederland komt, toevallig heb ik een tijdje geleden nog een andere studente mogen ontmoeten. Ook uit Nederland.’ Haar gezicht betreft even, een schaduw van iets – pijn, onrust, ik kan het niet helemaal plaatsen – trekt over haar

knappe gelaat. Ze herstelt zich razendsnel. ‘Maar goed, als je wilt, kan ik je wel even brengen? Ik begrijp dat je je spullen al bij je hebt?’

Ik knik. Nadat ik de huurauto had ingeleverd bij het verhuurbedrijf heb ik me met een Uber hierheen laten rijden. De grote koffer die ik vanuit New York en via Nashville, Oklahoma en de Grand Canyon naar Las Vegas en uiteindelijk hierheen heb gesleept in de kofferbak van mijn gehuurde Ford Mustang – het paste net – staat midden in de wachtruimte. Ik denk terug aan de jongen met de blauwe ogen die hem maar net ontweek.

‘Super.’ Anne klapt kort in haar handen. ‘Dan rijden we gewoon direct door. Jax zal inmiddels ook wel thuis zijn, dan kun je hem gelijk ontmoeten.’

‘Sorry?’ Ik denk dat ik haar niet goed heb verstaan.

‘Jackson, mijn zoon. Hij studeert hier ook en het appartement is in principe van hem.’ Ze knipoogt naar mij, draait zich dan naar Don en wijst naar de koffer. Don snapt de hint, hijst het ding omhoog en loopt voor Anne en mij uit de wachtkamer uit.

Dus daar zat de adder. In het appartement. Dat niet voor één persoon blijkt te zijn. Ik forceer een glimlach op mijn gezicht. Een andere keuze heb ik niet, want binnen mijn budget heb ik niet gerekend op nog meer hotelkosten, dus een kamer huren in een van de vele motels in de buurt van de universiteit zit er gewoonweg niet in. Daarnaast is het maar tijdelijk. Hopelijk duurt het niet al te lang voordat er binnen de reguliere huisvesting een kamer vrijkomt. Een eenpersoonskamer welteverstaan.

2

De auto van Anne blijkt een typisch Amerikaanse Dodge Grand Caravan te zijn. Don hijst mijn koffer in de enorme auto en ik stap in en wacht rustig tot Anne afscheid heeft genomen van haar collega. De twee praten even met elkaar, ze staan nog bij de achterkant van de auto en hun stemmen zijn dusdanig gedempt dat het volgens mij niet de bedoeling is dat ik het gesprek kan horen. Dat probeer ik dan ook niet en ik concentreer me op het glanzende dashboard en de vele knopjes en elektronica.

Ik wacht geduldig tot de twee afscheid van elkaar hebben genomen – Don legt zijn hand op haar schouder en geeft haar een bemoedigend klopje en Anne knikt een keertje en laat dan de zonnebril die ze in haar blonde haren heeft gestoken voor haar ogen glijden. Als ze langs de auto loopt om in te stappen, zie ik dat ze snel met haar pink onder de rand van haar zonnebril gaat, en ik vraag me af of iets wat Don heeft gezegd haar tot tranen heeft gebracht.

Als ze zich elegant naast me in de auto laat zakken, is er niets te merken van mogelijke tranen. Ze zet een stralende glimlach op, zet de automaat in z'n achteruit en rijdt soepel met het grote bakbeest de parkeerplaats af.

'Zo, miss Meyers, dan gaan we op weg naar je nieuwe onderkomen.' Anne geeft een zacht klopje op mijn bovenbeen, voor ze haar hand weer naar het stuur brengt. 'Wat fijn dat

alles nu is opgelost. Heb je zin om te beginnen aan je eerste semester hier op Caltech?’

‘Absoluut,’ zeg ik met een knikje. ‘En u mag gewoon Dani zeggen, hoor, mevrouw Hathaway.’

‘Alleen als jij mij Anne noemt. “Mevrouw Hathaway” is voor studenten en volgens mij volg je nu geen college bij me. Ik begreep van Don dat je hier bent gekomen voor ons prachtige psychologieprogramma?’

Ik knik opnieuw en tot mijn grote opluchting slaat ze de meest gestelde vraag ‘waarom studeer je eigenlijk psychologie’ over. Ik voel er niets voor om tegenover een vreemde, die ook nog eens mijn huisbaas is, uit te weiden over mijn motivatie voor dit vakgebied. Zodra de begrippen ‘forensisch’ en ‘slachtoffer-daderprofielen’ vallen, haken de meeste mensen of af, of ze vragen door en komen uiteindelijk veel te dichtbij.

‘Ikzelf geef colleges over moderne Amerikaanse literatuur en mijn man, Mitchell, is nauw verbonden met de topsportafdeling die we hier hebben. Als fysiotherapeut en als hoogleraar bewegingswetenschappen.’

Ze wisselt van baan en we komen uit op een kronkelend pad omhoog. ‘Als je goed kijkt, kun je net achter die bomen de oceaan nog zien,’ merkt Anne op en ze geeft een knikje met haar hoofd naar links. ‘Het appartement is vlak bij het strand. Een prachtige locatie.’

‘En uw zoon woont er ook?’ vraag ik voorzichtig, en ik vraag me af of hij meer naar zijn moeder neigt met een boekenkast vol Amerikaanse klassiekers, of naar zijn vader en dat het appartement straks een of ander sportief hol blijkt te zijn vol posters van Ronaldo en Messi. Nee, hier hebben ze weer een andere soort voetbal, weet ik van tv. En honkbal is ook enorm populair, net als basketbal. Ik gruwel bij de gedachte aan de gymlessen op het vwo, waar ik met mijn beperkte lengte nooit echt wat toevoegde aan de lessen basketbal. Softbal was

meer mijn ding, een beetje ergens achterin op het veld staan samen met Liesbeth en bedenken waar we na school zouden gaan hangen; bij haar vader in de garage of bij mij thuis op de veranda.

De simpele keuzestress van toen mis ik, zeker vergeleken met alle beslissingen die je als volwassene moet nemen. Die ik de afgelopen maanden heb moeten nemen.

‘We zijn er.’ De woorden van Anne dansen als vlinders op een zacht briesje mijn oren in. Snel kijk ik uit het raam en wat ik zie is geen appartementencomplex, zoals ik had verwacht – logisch, aangezien ze het continu hebben gehad over ‘het appartement’ – maar een witte bungalow. Het doet me denken aan een vakantie met mijn ouders naar zo’n vakantiepark in Zeeland, waar ze ook allemaal van die bungalows hadden staan.

‘O...’ weet ik uit te brengen en mijn hart maakt een sprongetje bij het zien van het prachtige witte hout, en van de gele stenen op het paadje dat van de oprit waar Anne de auto heeft geparkeerd naar een donkerblauw geschilderde voordeur loopt.

We are definitely not in Kansas anymore.

De neiging om met de hakken van mijn sneakers tegen elkaar te tikken, heb ik niet. Ik hoef niet zo nodig terug naar huis.

‘Ik vraag Jax zo wel even of hij je koffer uit de auto pakt,’ zegt Anne, die me voorgaat naar de deur en in de zak van haar jasje zoekt naar waarschijnlijk de sleutel.

Ineens vind ik het helemaal niet zo erg meer dat mijn oorspronkelijke studentenkamer verhuurd blijkt te zijn. Ik haal diep adem door mijn neus en verbeeld me dat ik de oceaan kan ruiken. Misschien valt het allemaal wel mee, misschien is die zoon van Anne wel de perfecte huisgenoot en kunnen we samen praten over welke boeken ik nog absoluut moet lezen. Misschien...

'Ik heb de sleutel in de auto laten liggen, wacht even,' onderbreekt Anne mijn dagdromen en ze verdwijnt achter de Dodge, mij bij de voordeur achterlatend. Ik draai mijn hoofd en probeer te ontdekken of het huis misschien ook een tuin heeft. Dat zou helemaal geweldig zijn en aangezien ik nu toch al met mijn neus in de boter val... een mens mag toch dromen?

De dromen van studiesessies in de zonovergoten tuin van dit vakantieparkachtige huisje, op loopafstand van de Stille Oceaan, verdwijnen als de spreekwoordelijke sneeuw voor de zon als de deur plotseling en behoorlijk woest wordt opengetrokken en twee ijskoude blauwe ogen me vijandig observeren.

Het is de jongen van een uur geleden. Ik probeer me niet te laten intimideren door zijn enorme lengte, waarmee hij dreigend over me heen buigt. Of door de walging in zijn ijzige ogen. En ook niet door zijn crue woorden die hij als kogels op me afvuurt.

'Waarom ben je me verdomme gevolgd? Je krijgt vijf seconden om te maken dat je hier de fuck van mijn pad af komt.'

Ik probeer me al helemaal niet te laten intimideren door de punt van de honkbalknuppel waarmee hij de schilderachtige blauwe deur van het dromerige witte huisje een stukje verder openduwt.

3

Een misverstand. Zo noemde hij het. Gewoon een simpel misverstand. Ik zit met gekruiste armen tegenover Jackson Hathaway, de zoon van Anne en mijn medebewoner van het idyllische huisje aan de kust. En toevalligerwijs ook de gestoorde psycho die me bedreigde met een honkbalknuppel toen ik het lef had voor zijn deur – jawel: zijn deur – te staan. De knuppel die op wonderbaarlijke wijze leek te verdwijnen toen hij zijn moeder in het vizier kreeg. De metamorfose was opmerkelijk. Alhoewel het ijs nou niet echt uit zijn ogen verdween, ontspande zijn gezicht en verscheen er een lome grijs rond zijn volle lippen. De deur zwaaide verder open en Anne stelde me na een korte aarzeling voor aan Jax en droeg hem op om mijn koffer uit de auto te halen. Verbaasd over de plotselinge omslag volgde ik Anne naar binnen en ging ik naast haar gaan zitten op een van de stijlvolle houten stoelen rond een lange houten tafel.

Alles aan het huis is prachtig en het is vanbinnen een stuk ruimer dan je je kunt voorstellen als je er buiten voor staat. Ik laat mijn vinger langs een van de nerven in het tafelblad gaan. Het thema hier binnen is overduidelijk steigerhout en recycled-chic. Het ademt rust en hoewel het allemaal vrij ingetogen lijkt – de houten tafel met verweerd en verkleurde planken die het tafelblad vormen, de stoelen die bij elkaar passen maar net niet helemaal hetzelfde zijn en de keuken

die voorzien is van roestvrijstalen apparatuur maar ook diezelfde ongedwongen en bijna bijeengeraapte stijl heeft, alles is... duur. Met klasse. Net als Anne.

‘Heb je hier alles zelf ingericht?’ vraag ik haar en ik gebaar van de eethoek naar de prachtige kastenwand vol boeken, met erachter een grote, donkergrijze bank. De kleur van schuimkoppen op een onstuimige zee.

Ze glimlacht en knikt. ‘Jazeker. Ik vind het geweldig om afgedankte dingen weer op te lappen en mooi te maken.’ Er klinkt trots door in haar woorden en ik kan het alleen maar beamen, hier mag je trots op zijn. Als ze vervolgens een korte blik op haar zoon werpt, verandert haar uitdrukking. Ze schraapt haar keel. ‘Jackson woont hier sinds... al een tijdje, en ik ga ervan uit dat hij zich netjes gedraagt in de tijd dat jij hier onze gast bent.’ Ze beklemtoont het woord ‘gast’. ‘Dani komt trouwens uit Nederland. Net als Becca, toch?’

Jackson kucht en wendt zijn blik af. ‘Yup.’

‘Jax’ beste vriend heeft een tijdje geleden een meisje leren kennen, dat hier studeert. Ze komt ook uit Nederland,’ zegt Anne na een korte stilte tegen mij. Het is duidelijk dat Jackson niet veel meer wil of kan toevoegen aan het onderwerp.

‘O? Wat leuk. Misschien kunnen we dan eens afspreken?’ probeer ik de kille stilte die valt enigszins wanhopig op te vullen.

‘Jax?’ Anne klopt even op de hand van haar zoon, die als gebrand zijn arm wegtrekt en overeind komt.

‘Ja. Misschien. Als je het niet erg vindt, ik moet trainen, zo. Dus, als er niets is, verder?’ Hij kijkt naar zijn moeder, dan verschuift zijn blik kort naar mij. Er ligt geen enkele emotie in. Of hij ervan baalt dat hij nu zijn huis moet delen met een totale vreemde, of dat hij op de een of andere manier iets tegen mij heeft, al kennen we elkaar niet eens... Jackson Hatha-way is niet te peilen en het feit dat ik met hem onder een dak

moet gaan wonen, is voor mij reden genoeg om hier geen genoegen mee te nemen.

‘Nou, ik zou het prettig vinden om je toch wat beter te leren kennen,’ zeg ik.

Jackson is al half uit zijn stoel gekomen en laat zich met duidelijke tegenzin weer terug op de zitting zakken.

‘Dat vind ik een heel goed idee, Dani,’ valt Anne me bij. Ze wil nog iets zeggen, maar wordt onderbroken door haar telefoon, die met een opgewekt deuntje om haar aandacht vraagt. Even twijfelt ze, dan trekt ze toch het toestel naar zich toe en kijkt op het scherm. ‘Deze moet ik even nemen,’ verontschuldigt ze zich en ze neemt op met het verzoek aan de beller om even te wachten. Dan staat ze op en kijkt naar haar zoon. ‘Jax? Alles oké?’

Een kort knikje van hem laat haar opgetrokken schouders iets zakken en zorgt ervoor dat er een voorzichtige glimlach op haar lippen verschijnt.

‘Doe je best, lieverd,’ zegt ze dan, en tegen mij: ‘Als er iets is, Dani, dan kun je me altijd bellen. Geef je nummer maar aan Jax, dan app ik je vanavond mijn gegevens even. Sorry voor de onderbreking.’

Ik kijk toe hoe ze de kamer verlaat en zie haar door het raam het paadje af lopen.

‘Wat wil je weten?’ Jacksons stem eist mijn aandacht op en met tegenzin draai ik mijn gezicht weer naar hem toe. Hij zit achterovergeleund in zijn stoel, met zijn arm op de rugleuning van de stoel naast hem, zijn vingers trommelen een onrustig ritme op het hout.

‘Begroet je al je gasten zo?’ De aanval is in sommige gevallen de beste verdediging, heb ik inmiddels wel geleerd. Ik kopieer zijn houding en laat mezelf achterovervallen tegen de leuning. Zijn blik schiet naar beneden, naar mijn borsten die ik door mijn nieuwe houding extra vooruit heb gedrukt, en

ik moet me bedwingen om niet weer anders te gaan zitten. Langer dan een seconde kan het niet zijn dat hij zijn blik over mijn lichaam laat glijden, maar als hij weer opkijkt, voel ik de lichte blos vanuit mijn nek naar mijn wangen kruipen.

‘Je weet nooit welke gek er ineens voor de deur staat. Volgens mij ben je hier nog niet zo lang, Dani, want als je hier op een gemiddelde avond het nieuws bekijkt, zul je erachter komen dat het verstandig is om iets op je hoede te zijn.’ Hij kijkt me uitdagend aan, alsof hij me wil dwingen me te schamen voor mijn vraag.

Dit antwoord had ik niet verwacht en even word ik onzeker, wil bijna zeggen dat het me spijt. Ik zou toch als geen ander toch moeten weten dat je inderdaad op je hoede moet zijn en niet zomaar iedereen zou moeten vertrouwen. Ik kan mijn excuses nog net inslikken. Jackson Hathaway is niet iemand die onnozelheid tolereert, zoveel is me wel duidelijk geworden.

‘Ik denk dat we een aantal huisregels moeten opstellen, voor de tijd dat we hier samenwonen,’ antwoord ik en ik sla mijn armen over elkaar. ‘We kennen elkaar niet en we zijn overduidelijk niet heel blij met deze situatie. Helaas heb ik de luxe niet om ergens anders onderdak te vinden, en zoals ik het inschat jij ook niet. Anders was je vast niet in een huis gaan wonen waar je moeder een sleutel van heeft en dus op elk moment binnen kan lopen.’ Hij trekt zijn wenkbrauw op, maar zegt verder niets. Ik beschouw dat maar als een goed teken. ‘Niemand zit erop te wachten om te worden opgescheept met een totale vreemdeling, zeker niet als je iets heftigs hebt meegemaakt waardoor je het vertrouwen in anderen bent kwijtgeraakt. Misschien is het dus een goed idee om, naast regels, elkaar beter te leren kennen,’ besluit ik mijn monoloog.

‘Laat me raden...’ Jax vouwt zijn handen achter zijn hoofd en kijkt me strak aan. ‘Psychologiestudent?’ Hij grijnst en staat op. ‘Dank je wel voor je analyse en voor het feit dat je

denkt dat ik me vertrouwder ga voelen als je regels hebt opgesteld. En het lijkt me ontzettend gezellig om chocolademelk met je te drinken en je levensverhaal aan te horen terwijl we elkaars nagels lakken en de nieuwste chick flick kijken, of wat het dan ook maar is wat jullie meiden met elkaar doen in de naam der vriendschap, maar ik moet nu echt gaan, anders krijg ik op mijn sodemieter van coach, die al niet heel blij met me is. De logeerkamer vind je op de eerste verdieping, tweede deur. Reservesleutels liggen in het keukenkastje.' Hij wijst met zijn duim over zijn schouder in de richting van de keuken, voor hij de kamer uit loopt en mij totaal verbaasd achterlaat.

Ik zit nog bij te komen van zijn woordensalvo, als hij weer terugkomt en een papiertje en pen voor mijn neus legt.

'Je telefoonnummer,' blaft hij me toe.

Totaal beduusd krabbel ik mijn nummer op het papiertje en hoop maar dat hij het aan zijn moeder geeft en dat die snel contact met me opneemt, zodat ik kan vragen wat haar in vredesnaam heeft bezielde om me met haar idioot van een zoon in een huis achter te laten.

Nadat ik de deur achter hem heb horen dichtvallen, kom ik eindelijk zelf overeind uit mijn stoel. Ik loop naar het gangetje en begin met het fijne karwei om mijn bagage de smalle trap op te slepen. Als ik mijn koffer en tassen op de overloop heb staan, loop ik naar de eerste deur links en trek die open. Erachter blijkt een ruime badkamer te zijn, met een diep verzonken ligbad, een dubbele wastafel en een aparte douche en toilet. Op het plankje onder de spiegel staat een beker met een tandenborstel en tandpasta, een scheerapparaat en een paar potjes met zo te zien wax en gel. In de open kast ernaast ligt een stapel donkergrijze handdoeken. Naast de douche staat een wasmand, vol met handdoeken, en een verdwaalde boxersshort ligt op de grond.

Ik loop de badkamer in en ga voor de spiegel staan. Mijn haar hangt slap in de staart en de paar plukken die uit het elastiekje zijn ontsnapt, plakken tegen mijn voorhoofd en in mijn hals. Mijn huid is zweterig en ik voel me net zo groezelig als ik eruitzie. De douche lokt me en ik kan al bijna voelen hoe het frisse water de reis, stress en teleurstelling van me af spoelt.

Met die verkwikkende douche in het vooruitzicht loop ik de badkamer uit en blijf in het gangetje stilstaan. Aan mijn beide kanten is er een deur. Jackson heeft gezegd dat de logeerkamer, mijn kamer, de tweede deur op de eerste verdieping is, maar hij zei er niet bij of het nu de kamer links of rechts is. Op goed geluk trek ik de deur aan mijn linkerkant open en stap de kamer binnen.

Direct realiseer ik me dat ik verkeerd heb gekozen. De kamer waar ik in sta, is duidelijk niet de logeerkamer. Het bed is rommelig en het grijze dekbed teruggeslagen, alsof iemand er zojuist uit is gestapt. Op het nachtkastje aan de linkerkant ligt een stapel boeken. Ik herken de titels direct. Het zijn drie boeken van Stephen King en twee van een voor mij onbekende auteur. Ik bijt op mijn lip en weet dat het eigenlijk niet hoort, dat ik eigenlijk inbreuk maak op Jacksons privacy, maar toch wint mijn nieuwsgierigheid het van goed fatsoen en sluip ik de kamer binnen. Nadat ik eerst nogal schuldig een blik over mijn schouder heb geworpen en eventjes heb staan luisteren of er inderdaad niemand toch weer thuis is gekomen. Yep, absoluut schuldig.

Ik sluip de kamer binnen, wat natuurlijk onzin is aangezien er niemand is die me kan horen, en laat mijn ogen over de titels glijden. Ik neem me voor de auteur op te zoeken zodra ik toegang heb tot internet en voel de grijns rond mijn mond gaan als ik twee boekjes zie die onder de Kings liggen. Het zijn romannetjes. Met mijn vinger druk ik de stapel erop iets naar achteren en grinnik als ik de gespierde torso's op de covers van de boeken zie.

Dan gaat er ineens een lichtje branden. Misschien is Jackson wel homo. Niet dat dat uitmaakt, natuurlijk. Voor mij niet althans. Ik krimp ineen bij de herinnering aan alle grappen die mijn vader en ooms altijd maakten over homo's. Idioot, nu ik er als volwassene over nadenk, maar als kind wist ik niet beter. Als een van mijn ooms of een van de zakenpartners van mijn vader iets doms deed, was hij een 'mietje', en de concurrentie werd steenvast omschreven als 'stelletje flikkers'.

Met een bibberige zucht sla ik even mijn ogen neer en wrijf de plotseling stijf geworden spieren in mijn nek wat losser. De vermoeidheid en stress van de dag slaan ongenadig hard toe en met slappe knieën laat ik me op het randje van het bed zakken. Het matras is stevig en geeft bijna niet mee. Mijn blik dwaalt door de kamer en ik zie de deur van een ingebouwde kledingkast op een kiertje staan. Erop hangt een poster van een sporter, zo te zien een footballer. Compleet in wit tenue. Shirtnummer zeven in het rood, erboven de spelersnaam. KAEPERNICK.

Had ik het toch bij het rechte eind met die posters van sportmannen op de slaapkamer.

Ik kan een licht tevreden gevoel niet onderdrukken. Ik snap wel waarom Jackson dit een aantrekkelijke man vindt. Ik zie de charme wel in het gespierde lichaam, de stevige kaaklijn en de bijna uitdagende blik in zijn bruine ogen.

Door het spelersnummer staat een handtekening gekrabbeld. Toe maar. Jackson heeft dus een gesigneerde poster van zijn crush op zijn kamer hangen. Naast de kast staat een bureau met een opengeklapte laptop erop, eromheen een paar opengeslagen studieboeken en een collegeblok. Ik kom overeind en loop naar het bureau, nieuwsgierig naar Jacksons studierichting, maar dan valt mijn oog op iets anders. Een foto van drie mensen. Jackson staat in het midden, ook in een blauw met zilver footballtenue, en naast hem een lange, don-

kere jongen in hetzelfde sportuniform. Ze kijken brutaal de camera in en lachen breed. Aan de andere kant van Jackson staat een meisje, duidelijk niet onder de indruk van het hoge testosterongehalte naast haar, dat van de foto af knalt. Ze kijkt met een scheve grijns de lens in, alsof ze wil zeggen: let maar niet op deze twee idioten. Als ik de foto neerzet, stoot ik met mijn hand tegen een stapel brieven, die naast de foto liggen. Het is een indrukwekkende stapel, allemaal roze enveloppen, met in een sierlijk handschrift de naam van Jackson erop. De brieven, die erg op liefdesbrieven lijken, zijn ongeopend. Ik rimpel mijn neus. Wat een hufter, dat hij niet eens de moeite neemt om brieven waar iemand zoveel liefde en aandacht in heeft gestopt open te maken om de inhoud ervan te lezen. De omschrijving 'arrogante klootzak' lijkt steeds meer van toepassing.

Ik speur verder naar nog meer foto's of brieven, nieuwsgierig naar meer informatie over het leven van de jongen met wie ik de komende tijd ga samenwonen. Of nee, niet samenwonen als in... Mijn húisgenoot.

De rest van het bureau en ook de rest van de kamer is opvallend leeg wat persoonlijke dingen of foto's betreft. Misschien is het wel zijn vriend, peins ik nog na over de foto. Of misschien degene die de brieven aan hem schreef, al vermoed ik dat de jongen op de foto een andere kleur envelop zou hebben gekozen. Hij komt op de een of andere manier niet erg 'roze' op mij over. Ik vraag me sterk af of Jackson openlijk homoseksueel is. En of hij dat als sporter op hoog niveau ook uitdraagt. Als het is zoals in Nederland, dan vermoed ik van niet.

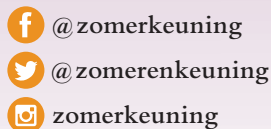
Meer valt er ook niet echt te zien of te ontdekken in Jacksons kamer. Ja, of ik moet de inhoud van zijn kledingkast bekijken, maar ik ben al zoveel persoonlijke grenzen over gegaan, dat ik besluit dat het nu toch tijd wordt om de echte logeerkamer, mijn kamer, op te zoeken.

IK HEB DE NEIGING OM DINGEN TE VERKLOTEN, DANI. GOED TE VERKLOTEN

Als de Nederlandse uitwisselingsstudent Dani aankomt in Californië, valt ze met haar neus in de shit. Haar kamer is dubbel verhuurd en zij is te laat. Ze wordt snel ondergebracht in de bungalow van een van de universiteitsdocenten... waar ook de zoon van deze docent blijkt te wonen. Deze Jackson is niet alleen superaantrekkelijk, maar ook nors en ongrijpbaar. Wat Dani niet weet, is dat Jax gebukt gaat onder een vreselijk schuldgevoel. Hij heeft zijn leven goed verkloot en dat van zijn dierbaren erbij. Dani doet haar best om Jackson terug te halen naar *the bright side of life*. Dat is niet makkelijk, vooral omdat hij haar niet wil opzadelen met zijn problemen. Want wat als hij dit ook verknalt? Wat Jax niet weet, is dat Dani zo haar eigen trauma's heeft om te overwinnen. En nog belangrijker: dat ze hoe langer hoe meer voor hem valt.

Genadeloos is het tweede deel in de California Campus-serie van de razend populaire Nederlandse new adult-auteur **Lis Lucassen**. Eerder verschenen in deze serie de roman *Grenzeloos* en de short reads *Gestrand* en *Gesloten*.

Z&K

ISBN 978 94 0191 531 1 NUR 340

9 789401 915311

www.zomerenkeuning.nl